

Atelierul de sfințenie

...traducere

Prima parte

Fragment muzical: (la pian sau la orgă).

Urmează introducerea cu ploaia.

Bază – intră povestitorul.

1.

Crainicul – Ploaia abia a încetat să cadă pe piața din vechiul oraș Torino de la sfârșitul anului 1853. Viața se reia agitată, ca și cum ar vrea să recupereze timpul pierdut... (iese).

Ambulantul -Bigieuje... ultimile noutăți!

Coșarul -Mițico! Ce găină penală...

Ambulantul – Ei ...la o parte... dispari...piața este a mea.

Coșarul – Mereu se întâmplă așa...Noi suntem cei mai slabi și toți ne gonesc...Toți, în afară de Don Bosco!

Ambulantul – Fii atent, dispari...acel preot îți va jumuli toți banii...

Coșarul – Nu vă bateți joc de prietenul meu don Bosco...pentru mine este ca și un tată ...sunt orfan.

Ambulantul – Mai taci, nu te mai smiorcăi, acum. Cu mine asta nu ține. Pleacă de aici, pușlama malefică...La Poarta Șase vând numai eu, ai înțeles?!?

Coșarul – Eu vă las clienții, dar dumneata să-l respecti pe don Bosco...

Ambulantul - Și acuma să nu-mi faci predica cap sec!

Coșarul – Știi așa vrea să-ți spun ceva? Eu îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala de acord ... Dar dumneata, nu ești bun de nimic, nici măcar cât o ceapă degerată. (fuge).

Ambulantul – Borfașule ...las că te prind eu (îl urmărește).

2.

Cronistul – Este acesta momentul în care elevii ies plictisiți de la școala din apropiatul cartier popular de pe lângă Poarta Palatului...

(Intrând, cu cărțile sub braț, elevii; glumesc).

Ionuț – Domenic unde te duci acum?

Domenic – Mă întorc la Oratoriul lui don Bosco cu Carlino.

George – Și nu mergeți niciodată să vă plimbați?

Domenic – Numai atunci când ieșim pentru a veni la școala profesorului Boanță. După, trebuie să ne întoarcem repede, fără a pierde vremea prin oraș.

Ștefan – Aici cu siguranță este vreo șmecherie, cine știe câte rugăciuni vă pune să faceți popa ăla...

Carlino – Odată mergeam și eu în parohie ...Dar ne alungau și ne huiduiau întotdeauna; niciodată nu aveau timp pentru noi copiii...

Ionuț – Beh, dragă Domenic, eu așa rămâne cam puțin ...în chestia aia a ta de...Cum îi spune?

Domenic – Oratoriu...De acord, cu don Bosco se roagă. Se învață de asemenea. Și apoi, veselie peste tot! Cântăm, facem teatru, ne jucăm...

Pinot – Cuco...mie îmi place veselia...dar când aud de învățat începe să mă doară burta...
Carlino (*privește la stânga*) – Ei...priviți un bersalier (*îl arată cu degetul*).
Pinot – Sunt soldații cei mai simpatici. Mie îmi...
Toți (*imediat*) – plac foarte mult!
Ștefan – Auzi Pinot...Nu ai putea să schimbi refrenul ăla al tău cel mai negramatical “mie îmi “...?”
Pinot – Săriți repede cu gura voi ...dar mie îmi plac mult bersalierii, struț plin cu pene!
Domenic – Prieteni...Ce spuneți? Mergem să-i luăm un interviu?
Carlino – Nu mai este nevoie, vine încoace.
Ionuț (*dă ordine*) - Echipă at- en- ți! Pieptul înăuntru și burta în afară (*mirarea celorlalți*).
George (*se prezintă când se spune a- at- en- ți!*) – Trompetistul George la raport, domnule general! (*imită un sunet de trombă; apoi imită imnul bersalierilor; toți, încremeniți dar atenți. Intră dur dar solemn un bersalier*).

3.

Bersalierul – Băieți de treabă ...veniți de la școală?
Pinot – Din păcate da, domnule, da, domnule general... (*atent*).
Domenic – S-a terminat lecția de o jumătate de oră (*atent*).
Bersalierul – Dar pe loc repaus la boala...Trompetistule, dă semnalul de odihnă!
George (*de data aceasta execută banal aproape mieunând*) – Scuzați-mă sunt un pic la pământ cu bateriile duracell!
Ștefan – Nu-i așa că o să ne povestiți ceva despre război ...sunteți de acord?
Toți – Da...da...(Se așează)
Bersalierul – Un fapt de război pentru niște studenți ca voi...Câte bătălii nu se pot face și cu cărțile...
Pinot – Dar nu ne mai persecutați așa...nu ne vorbiți despre cărți și dumneavoastră...
Bersalierul – Derbedeu ce mai ești...(pauză). Ai auzit vreodată vorbindu-se despre Mărășești?
Pinot – Se fumează?
Toți râd.
Carlino – Pinot este măgarul casei!
Pinot – Și voi sunteți frații mei gemeni...
Toți (*se apără*) – Ei
Bersalierul – Acea, dragi copilași, a fost o zi neagră...29 mai din '45. Nemții distruseră podul și împușcau... împușcau... ”Înainte!”, striga căpitanul nostru...Ne-am aruncat în apă...Acolo era nevoie de cărțile voastre pentru a face un dig și pentru a opri curentul de apă...
Pinot – Bine! Atunci eu vă dăruiesc toate cărțile chiar și pe acelea ale bunicului meu...
Ionuț – Taci din gură, Pinot, lasă-l să povestească ...
Bersalierul – Și am trecut...dar nu toți, din păcate.
Carlino – Câți erați?
Bersalierul – Băiete...din aproape 500 ... am mai rămas aproape vreo 50...Înfricoșător!
(*Se aude din când în când un sunet de clopot*).
Câte clopote se auzeau la Mărășești în acea zi.
Ștefan (*privește la stânga*) – Priviți ...pe stradă, în capăt, a apărut un preot îmbrăcat în alb...
Ionuț – Eh este în cămașă de noapte!
Domenico – Ce spui George! Duce în mod sigur Împărtășanie la vreun muribund...
Bersalierul – Această spurcată holeră distruge mai mult decât nemții.
George – Holera? La boala ...mi-e frică...

Bersalierul – Câți am văzut murind, eu!

Domenico – Prieteni... în picioare... să ne îngenunchem în fața lui Isus care trece...

Ionuț – Dacă o spui tu nu pot să spun nu.

Domenico (*către bersalier*) – Și dumneavoastră ... de ce nu vă îngenuncheați?

Bersalierul - Să îngenunchez... Privește gură mare am fost decorat pe câmpul de luptă de la Mărășești, eu... Și apoi, pământul este plin de apă; deviza mea se va murdări.

Domenico – Și ați fost la Mărășești? Unde a dispărut curajul dumneavoastră? Priviți.. cu această batistă pe pământ, nu vă veți mai murdări. (*O întinde pe pământ ; după o mică ezitare, bersalierul îngenunchează și face salutul militar; clopotul se aude din ce în ce mai puțin, apoi încetează*).

4.

Domenico – Și acum, prieteni, veniți toți cu mine la don Bosco. Vă va primi cu bucurie.

Bersalierul – Sunteți copiii lui don Bosco? Acele este un preot de treabă... Cu o lună înainte l-am întâlnit pe tren, la Carinano. Una după cealaltă... în sfârșit știți ce mi-a făcut?

Ionuț – Un dar...

Domenico – Nu, don Bosco este sărac

Bersalierul – M-a făcut să-mi golesc sacul cu provizii... Da ...m-a spovedit pe tren; era dinainte de Mărășești că nu m-ai mă spovedeam.

Carlino – Rahat plin cu paie! ...Cine știe ce tigaie de păcate o fi prăjit...dacă deja eu fac așa multe!

Bersalierul – Și apoi știți ce m-a făcut să fac?

Ștefan – Beh...o penitență lungă de la Constanța la București...

Bersalierul – Mai rău... (*puternic și clar*) M-a lăsat lefter (*cu degetele indică banii*). Cum să rezist când îmi vorbea despre băieții săi săraci... I-am dat tot salariul de o lună din cazarmă!

Carlino – Acum înțeleg de ce brutarul a început să ne dea din nou covrigii pentru micul dejun...

Pinot – Știți ce vă spun? Un preot că don Bosco, mie îmi...

Toți (*imediat, cântând*) - Îmi place mult!

Bersalierul – Băieții mei, trebuie să plec... Dacă îl vedeți pe don Bosco salutați-l din partea mea. Spuneți-i că îmi amintesc de sfaturile sale...

Carlino – De a nu mai face așa multe... păcate...

Bersalierul – Spuneți-i că data viitoare când îl voi întâlni ...sper că voi uita portofelul acasă... Băieții mei, la atac... asupra vieții și asupra vieții bune!

Carlino – Prezent... arm! Trompetistule, suflă!

Gicu (*execută; apoi toți cântă marșul bersalierilor, ies în pas de marș*).

Partea a-II-a

Cronistul1 - Acesta, don Bosco, este preotul lui Domenic Savio, preotul șarlatanilor din Valdoco și din Torino, coșarilor, zidarilor... preotul veseliei... al Sfintei Fecioare, al minunilor.
Fragment muzical (Ave Maria).

Cronistul2 – 8 decembrie 1854, Pius al IX lea la Roma a proclamat Maria "Neprihănită" încă de la naștere. Și la Torino se respiră bucuria acestei sărbători; în timp ce cad umbrele serii și străzile orașului se aprind de mii de flăcări și se umplu de lumea simplă și credincioasă, la Valdoco, în bisericuța sfântului Francisc, un băiețuș se roagă...

Domenic (*intră și merge spre capelă*) Să se lase luminile la o parte. – Maria ...vă dau inima mea ...faceți să fie mereu a voastră... Isus și Maria mai degrabă să mor, decât să cad în păcat. (*se înalță și iese*).

Fragment muzical (ca și înainte).

6.

Cronistul1 – Din acel moment începe la oratoriul lui don Bosco o operă cu adevărat grandioasă; naște un grup de asalt în lupta pentru bine; un grup, Grupul bucuriei, din care fac parte copii simpli, generoși, modele între prietenii lor...

Cronistul2 – Ucenici la învățatul sfințeniei dar nu cu siguranță în ce privește alte lucruri, începând de la joc pâna la învățătură...*(intră copiii oratoriului veseli, mimând unul sau mai multe jocuri, roaba mingii cărți).*

Cronistul2 – În acea dimineață, în curte, naștea stindardul încrezător al lui don Bosco. Numele lor era acela de fiecare zi; Ionuț, Ștefan, George, Carlino, Pinot, Domenic, Claudiu, Petty, Mihai, Nicu...

(Ștefan, George, Carlino, Claudiu pot mima jocuri pe fundal fără a face zgomot – cărți - mingi)

Petty – Atunci cum vom numi grupul nostru? Don Bosco vrea un răspuns pentru astăzi.

Mihai – Tigrii...

Petty – Da pleacă de aici... Cum ți-ar sta scris cu niște caractere atât de mari; eu sunt un tigru sfânt!

Nicu – Eu l-aș numi: Vulpile... pentru a fi buni trebuie să fim șireți...

Domenic – Eu l-aș dedica unui sfânt mare și special.

Pinot – E bine. Nu suntem ultima roată de la căruță, noi!

Mihai – Vorbești despre căruța ta, dragă Pinot...

Domenic – Dat fiind că don Bosco o iubește mult pe Sfânta Fecioară, eu propun să numim grupul nostru "Grupul Bucuriei"...

Petty – Ce prostănac mai sunt... Ei bine: sunt de acord, așa că renunț la tigri!

Nicu – Eu renunț la vulpi.

Pinot – Eu în schimb renunț... la ultima roată de la căruță *(pauză)* ... a lui Mihai...

Mihai – Bădăranule!

Domenic – Don Bosco mi-a scris pe o foaie programul nostru. A spus că sunt trei secrete, foarte secrete pentru a deveni sfinți.

Nicu – Eu nici nu mă gândisem... Dar cum am putea noi copiii să devenim sfinți?

Ionuț – Nu putem face posturi sau lungi penitențe pentru că trebuie să creștem sănătoși...

Mihai – Apoi am putea să facem minuni... ce știu eu ... de exemplu... să-i facem pe orbi să vorbească...

Ionuț *(imediat)* – Sau să-i facem să umble pe cei pe cei surzi.

Nicu – Beh... acestea ar fi niște minuni cu siguranță un pic stranii...

Domenic – Și totuși don Bosco a spus; este ușor să devenim sfinți...

Ionuț – Este loc pentru toți...

Pinot – Dar atunci Domenic ce trebuie să facem?

Domenic – Primul punct : Bucuria!

Pinot – Aoleu atunci eu sunt mai sfânt decât sfântul Petru! Bucurie eu am și de vânzare...

Domenic – Al doilea punct : fă-ți bine datoriile tale, în biserică și la școală...

Pinot – *(se scarpină în cap)* – Ah... ah... studiul, mie

Toți *(imediat)* – Îmi place mult!

Pinot – Bine șmecherilor... spuneți voi... Ori de câte ori mă gândesc mi se face pielea ca la găină!

Mihai – Sus ... nu fii prea umil... spune că ești o găină întreagă!

Nicu – O fi ... dar nu mă convinge prea mult.

Ionuț – E drept... este o sfințenie... este simplu și ușor...

Petty – A face bine datoriile școlare. Ei ...se vede că în Paradis au făcut un contract cu profesorii!

Pinot – Și acest lucru nu-mi place!

Ionuț – Ce-ai spus? Am auzit bine!

Pinot – Și acest lucru nu-mi place!

Nicu - ...ai învățat gramatica română!!!...

Pinot – Bineînțeles...sunt "aproape" sfânt!

Domenic – Există încă un punct pentru sfințenie; să ajutăm pe colegii noștri...a-i ajuta...
(*pauză*) Ei bine...noi cei din Grupul Bucuriei vom fi apostoli între colegii noștri...

Pinot – Eu voi fi apostol între aceia care studiază puțin...

Domenic – Ce așteptăm? La atac!

Nicu – La atac spre sfințenie!

Ionuț – (*Se adună în jurul Sfintei Fecioare și pun o mână peste cealaltă, ca și un jurământ*)
Armata Maicii Domnului?!

Toți – Prezent!

Mihai – S-a deschis vânătoarea către sfințenie!

(*mimează jocuri – tunelul*).

7.

Crainicul1 – Și copiii din Grupul Bucuriei s-au pus pe treabă. Unde era nevoie de o mână de ajutor, s-au de ceva de făcut erau mereu prezenți

(*se execută un mimat; doi se ceartă – Domenic și Ionuț merg spre ei*).

Pentru a anima jocurile și pentru a despărți pe cei ce se băteau Armata Neprihănitei era ajutorul care stătea alături muncii celor cu numele de "Don". ...(*intră coșarul de dinainte și rămâne singur și izolat*).

Cronistul2 – Cineva stătea liniștit și timid pe din lături; abia ajunsese și era un pic preocupat...Iată-i imediat, cavalerii Neprihănitei, având în frunte pe Domenic Savio și Mihai Magone...(*interven ca să-l ajute*). Și repede și noii ajunși sau triștii se cunoșteau cu ceilalți...

Fragment muzical – muzică veselă.

Rămân toți pe scenă – merg în față cei interesați.

8.

Cronistul1 - Oratoriul lui don Bosco era un atelier de sfinți în construcție, dar nu era Paradisul...Se întâmpla des să între între acele ziduri răul...Dar Compania Neprihănitei stătea la pândă...

(*Intră un domn, vânzătorul de dinainte, cu reviste pe care le distribuie unde sunt Claudiu, Ștefan, George, Carlino și ceilalți*).

Claudiu – Lăsați-mă să văd și eu...

Domnul – Calm băieți...Dacă doriți, dintre aceste ziare vă dăruiesc eu câteva...dar în schimb, trebuie să-l lăsați pe acel preot, acel don Bosco...Vrea să vă facă pe toți frați...

Claudiu – Priviți ce figură idioată aici! (*toți râd*)

Domenic – Pot să văd și eu? (*privește și rupe*). Așa folosiți ochii voștri?

Domnul – Atunci ...ne-am înțeles?

Domenic – Prieteni...acesta vrea să ne distrugă...Ne fură prietenia cu Dumnezeu! Să ne întoarcem pentru a ne juca...

Domnul (*strânge lucrurile sale*) – Nătărău ce mai este băiatul acesta...

M-a învins...Dar de unde are curajul acesta? (*iese; Mihai se pune în spatele lui Claudiu*).

Claudiu (*urlă tare*) – Ah, fooooooc!!!...

Domenic – Fii liniștit, Claudiu!

Claudiu – Mihai mi-a dat foc la mână...

Domenic – Mihai, dar ești nebun?

Mihai – Așa învață să povestească glume murdare... Îl antrenez pentru focul din infern...

Fragment muzical – muzică veselă.

9.

Ajunși la acest punct, toți copiii merg în spatele scenei și iau de pe pământ câteva pancarde pe care sunt scrise diferitele activități sau grupuri ce se fac în acea casă.

Cronistul1- După Domenic Savio, Mihai Magone, Ioan Cagliero, Mihai Rua... au trecut prin curțile saleziene milioane de alți Claudiu, Pinot, Ionuț, Ștefan...

Cronistul2 –Grupul bucuriei a crescut foarte mult. Răsună cu alte nume... Dar întotdeauna un atelier se sfințenie!

Cronistul1 – Și în această armată a binelui, ne găsim și noi. Ultimii ajunși, de acord, dar și noi ucenici în atelierul de sfințenie!

(Toți copiii, din spate, înalță cartoanele lor – fără a le roti în mod contrariu! – în afară de Domenic și Ionuț. Întră din nou bersalierul).

Domenic – Prieteni... suntem cu toții pregătiți?

Bersalierul – Este mult binele care rămâne de făcut...(către George) Trompetistule, dă semnalul!

George – La ordinele dumneavoastră domnule general!

(execută cu entuziasm imnul bersalierilor, în timp ce copiii merg înainte în galop dar lent, și se aude la maxim imnul bersalierilor).